

Arrest

nr. 230 407 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2018 wordt verzoeker door de PZ Molenbeek-Saint-Jean aangetroffen in illegaal verblijf. Op 22 oktober 2018 wordt verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van St. Gilles wegens inbreuk op de drugswetgeving. Op 19 februari 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 maanden wegens een inbreuk op de drugswetgeving. Op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Het inreisverbod is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: J(...)

Voornaam: A(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Sierra Leone

ALIAS: J(...) H(...) (...) Sierra Leone

J(...) A(...) (...) te (...)/Sierra Leone. • • •

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht Ingevuld op 25.10.2018).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25.10.2018 sinds 2 weken in België te verblijven; in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten (vreemdelingendocument Nederland); geen duurzame relatie en familie in België te hebben doch enkel vrienden. Het verklaarde wel hartproblemen te hebben en hieromtrent medische verzorging te krijgen (medicatie). Hij verklaarde tevens te willen terugkeren naar Nederland waar hij volgens zijn verklaringen al 21 jaar zou verblijven:

Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene zal in het centrum worden uitgevoerd

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 (id 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen, van artikel 74/13

Op 19.02.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een inbreuk op de wetgeving drugs.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel luidt als volgt:

"1. Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: "8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft vooreerst aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: "1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indieneen vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd".

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: "1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden", conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de wetgeving is derhalve een gradatie voorzien inzake de duurtijd van een inreisverbod:

- Catégorie 1: een duurtijd van maximaal drie jaar;
- Catégorie 2: een duurtijd van maximaal vijf jaar;
- Catégorie 3: een duurtijd van meer dan vijf jaar.

3. De gemachtigde maakt in casu toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (de "derde catégorie"), waarbij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd (dit betreft een discretionaire bevoegdheid).

De gemachtigde beslist in casu zelfs tot het opleggen van een duurtijd van acht jaar (drie jaar boven de termijn van vijf jaar). Gelet op bovenvermelde categorieën en de voorziene duurtijd van het inreisverbod, vormt dit een zeer langdurige periode waarvoor het inreisverbod geldt.

De formele motivering, waarbij wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde opteert voor een dermate langdurige periode voor de geldig van het inreisverbod, dient derhalve evenredig te zijn met de duurtijd van inreisverbod. Een afdoende motivering veronderstelt een uitgebreide motivering waarom de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid aanwendt om een uiterst belastende beslissing op te

leggen in hoofde van verzoeker tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (zie verder hieronder).

Daarentegen blijkt de formele motivering in de bestreden beslissing, ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van acht jaar, uitermate beperkt. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing enkel:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Deze motivering maakt het voor verzoeker onbegrijpelijk waarom de gemachtigde precies opteert voor een duurtijd van acht jaar en waarom deze duurtijd "proportioneel" zou zijn.

Waarom kon de gemachtigde niet volstaan met een inreisverbod met een lagere duurtijd (bv. 6 jaar of 7 jaar indien de gemachtigde toepassing maakt van de "derde catégorie" om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen)? Waarom zou een dergelijke beperkte duurtijd niet "proportioneel" zijn geweest en waarom is dit wel het geval voor de duurtijd van achtjaar?

Verzoeker kan verder geen motieven ontwaren die betrekking hebben op het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod. Alle overige motieven lijken enkel betrekking te hebben op de toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Hetgeen voorziet dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en niet op het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod.

Beide zijn twee aparté (en dus te onderscheiden) beslissingen die eveneens een aparte (en dus te onderscheiden) motivering vereisen.

De gemachtigde motiveert zijn beslissing tot het bepalen van de duurtijd (acht jaar) niet afdoende op dit punt, terwijl verzoeker net een bijzonder belastende beslissing krijgt opgelegd (met name de catégorie van meer dan vijf jaar met zelfs een duurtijd van acht jaar). Dit vereist net een (veel) strengere en dus uitgebreidere motiveringsverplichting, waaraan de gemachtigde niet is toegekomen.

De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook extensief te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

Hierdoor schendt verweerder de formele motiveringsverplichting.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit isthans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet nagaan waarom de duurtijd van acht jaar "proportioneel" zou zijn en een duurtijd die minder lang is niet "proportioneel" zou zijn.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, terwijl in casu een inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt opgelegd.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. De toepasselijke bepaling van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 juni 2019 gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat *“de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde aldus het bevel van 13 juni 2019 gepaard te laten gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar. In dit geval heeft de gemachtigde beslist voor een inreisverbod van acht jaar.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom er gekozen is voor een inreisverbod van acht jaar. Hij kan niet nagaan waarom de duurtijd van acht jaar proportioneel zou zijn en waarom de duurtijd niet minder lang is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat nergens uit blijkt waarom hem een inreisverbod van acht jaar zou worden opgelegd. Naast het vermelden van de toepasselijke wettelijke bepaling van artikel 74/11, verduidelijkt de gemachtigde immers het volgende: *“Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2 weken in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht Ingevuld op 25.10.2018). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 25.10.2018 sinds 2 weken in België te verblijven; in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten (vreemdelingendocument Nederland); geen duurzame relatie en familie in België te hebben doch enkel vrienden. Het verklaarde wel hartproblemen te hebben en*

hieromtrent medische verzorging te krijgen (medicatie). Hij verklaarde tevens te willen terugkeren naar Nederland waar hij volgens zijn verklaringen al 21 jaar zou verblijven: Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene zal in het centrum worden uitgevoerd Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 (lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen, van artikel 74/13 Op 19.02.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een inbreuk op de wetgeving drugs. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel." Waar verzoeker aanhaalt dat er niet gemotiveerd is waarom er een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, kan opgemerkt worden dat volgens artikel 74/11, §1 niet bepaald wordt dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn wordt opgelegd en geen minder lange termijn, alleen dat de beslissing van verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, wat in dit geval van toepassing is. Er wordt in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wel vermeld dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat gebeurd is zoals hierboven aangegeven. Uit niets blijkt dat de gemachtigde een inreisverbod van acht jaar als de wettelijke norm zou beschouwen. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van acht jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van acht jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740) Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Met betrekking tot het bepalen van de termijn van acht jaar wordt in de bestreden beslissing gewezen op de specifieke elementen eigen aan verzoekers situatie. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat er geen rekening gehouden is met zijn persoonlijke situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hij werd verhoord op 25 oktober 2018. Er wordt uiteengezet dat hij hartproblemen zou hebben, dat hij nog maar twee weken in België is, dat hij terug naar Nederland zou willen gaan waar hij 21 jaar zou hebben verbleven en dat hij geen duurzame relatie heeft maar slechts enkele vrienden. Betreffende deze elementen heeft de gemachtigde gemotiveerd, zoals hierboven reeds werd besproken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 7 en 11 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december

2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

"1. In een tweede middel formuleert verzoeker onderstaande kritiek op de bestreden beslissing, zonder evenwel de exacte motieven te kennen die de gemachtigde heeft gehanteerd bij het opleggen van een inreisverbod met de specifieke duurtijd van acht jaar (gelet op de miskennen van de formele motiveringsverplichting; zie het eerste middel).

2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijfjaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd.

Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C- 554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen

met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt."

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

3. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid - rekening houdende met bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie – die zelfs dermate ernstig is dat een inreisverbod van acht jaar moet worden opgelegd, hetgeen een zeer lange duurtijd is.

In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker op 19 februari 2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 maanden wegens een "inbreuk" op "de wetgeving drugs". Op basis hiervan stelt de gemachtigde dat "Gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gevolgschade van drugsgebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van uw afnemers, zoals op fysiek als psychisch vlak. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

De vraag stelt zich derhalve op de gemachtigde hiermee een beslissing heeft genomen die in overeenstemming is met bovenvermelde principes, zoals onder meer uiteengezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie en zoals blijkt uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

In het bijzonder stelt zich de vraag over de gemachtigde een voldoende individueel onderzoek heeft gevoerd en het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd, rekening houdende met onder meer de aard en de ernst van dat feiten en het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd.

Verzoeker bepleit, aan de hand van onderstaande elementen, dat dit niet het geval is.

4. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker op 19 februari 2019 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 maanden wegens een "inbreuk" op "de wetgeving drugs", waarna een (algemeen) betoog wordt gehouden over de gevolgen van drugs.

Er wordt niet de minste verduidelijking gegeven omtrent de precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan de veroordeling van 19 februari 2019 ten grondslag liggen en die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De gemachtigde spreekt daarentegen zeer algemeen over een "inbreuk" op "de wetgeving drugs". Een individueel onderzoek, zoals verplichtend gesteld door bovenvermelde principes, vereist dat met de concrete feiten en omstandigheden wordt rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten.

Verzoeker verwijst ter illustratie naar het arrest nr. 223.847 van 10 juli 2019 in een gelijkaardige zaak, waarbij tevens een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd. In dit arrest wordt aangehaald dat - in het kader van de beoordeling naar artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet - de "loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld en de strafmaat" niet volstaat indien "de concrete handelingen en precieze feiten die daaraan ten grondslag liggen ontbreken". Het arrest vervolgt: "De verwerende partij meent ten onrechte de ernst van de gepleegde feiten klaarblijkelijk louter te kunnen afleiden uit de juridische kwalificatie van deze feiten en uit de strafmaat waarbij zij het niet noodzakelijk acht ook nog maar de minste verduidelijking te geven omtrent de precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan de veroordeling ten grondslag liggen en die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde" (pagina 11-12).

De gemachtigde is ertoe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat.

Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het begrip "gevaar voor de openbare orde" veronderstelt dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof van Justitie dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Door de gemachtigde werden deze principes geschonden. Het blijkt niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan de veroordeling van 19 februari 2019 ten grondslag liggen en die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Door de gemachtigde wordt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, enkel rekening gehouden met de datum van de veroordeling, de zeer vage kwalificatie van feiten (een "inbreuk" op "de wetgeving drugs") en de strafmaat.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

5. Verzoeker betwist daarnaast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met "alle specifieke omstandigheden van het geval" en dat de gemachtigde, aldus, een voldoende individueel onderzoek heeft verricht.

Het blijkt niet dat de gemachtigde bij de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod met de bijzondere lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in Nederland (sinds 1997), zijn vast adres aldaar (te Enschede, De Klomp 125) en Nederlands verblijfsdocument heeft rekening gehouden.

De bestreden beslissing heeft nochtans als gevolg dat verzoeker niet enkel de toegang wordt ontzegd tot het Belgisch grondgebied gedurende acht jaar. Verzoeker wordt tevens de toegang ontzegd tot het volledige grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen voor eenzelfde periode van acht jaar (zoals dus ook Nederland). Nederland is "omgeven" door staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, waardoor dit voor verzoeker verstrekkende gevolgen heeft. Hij wordt — figuurlijk - gedwongen op een eiland (Nederland) te leven, zonder toegang tot de omliggende landen voor een duurtijd van maar liefst acht jaar.

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden bij het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

Indien alsnog zou blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze elementen, quod non, blijkt minstens dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is gezien de bijzondere lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in Nederland (sinds 1997), zijn vast adres aldaar (te Enschede, De Klomp 125) en Nederlands verblijfsdocument. Deze elementen wijzen erop dat een inreisverbod van acht jaar hiermee in wanverhouding staat. De redelijkheid is hierdoor zoek.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde zou hebben nagelaten een individueel onderzoek te voeren bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij stelt dat er louter is verwezen naar de datum van de veroordeling, de zeer vage kwalificatie van de feiten en de strafmaat. Hij stelt dat er betreffende de duurtijd van het inreisverbod geen rekening is gehouden met de bijzonder lange duurtijd van zijn verblijf in Nederland, zijn vast adres en het Nederlands verblijfsdocument. Hij stelt dat dit van belang is omdat de bestreden beslissing niet enkel tot gevolg heeft dat hem de toegang tot het Belgische grondgebied wordt ontzegd voor acht jaar, maar eveneens het volledige grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, dus ook Nederland. Hij stelt dat Nederland omgeven is door staten die het Schengenacquis toepassen en hij figuurlijk wordt gedwongen op een eiland, Nederland, te leven zonder toegang tot de omliggende landen voor een periode van acht jaar.

Betreffende het onderzoek of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker op 19 februari 2019 een veroordeling heeft opgelopen van 25 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel inzake een inbreuk op de wetgeving drugs. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”* Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van de stukken van het administratief dossier, waaruit een veroordeling blijkt, die verzoeker niet betwist, om hieraan gevolgen te koppelen op verblijfsrechtelijk vlak. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat er enkel rekening wordt gehouden met de datum van de veroordeling, de zeer vage kwalificatie van de feiten en de strafmaat. Zo heeft de gemachtigde gewezen op de achterliggende feiten, namelijk een inbreuk op de drugswetgeving, en geoordeeld dat de maatschappelijke impact van de feiten van die aard zijn om te doen aannemen dat verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De gemachtigde stelt voorts dat het financiële voordeel het leidmotief was van het wederrechtelijk handelen van verzoeker, dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak en werden de zeer recente datum van de veroordeling en de opgelegde straf aangehaald. Verzoeker toont niet aan dat er elementen voorhanden zijn die het opleggen van het inreisverbod van een duur van acht jaar niet zouden verantwoorden en die zouden leiden tot het opleggen van een kortere duur. Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing en bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn verblijf in Nederland.

Verzoeker kan zich niet steunen op het beweerde lang verblijf en vast adres in Nederland, en de zogenaamde Nederlandse verblijfsvergunning. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde

op 18 juni 2019 een verzoek tot overname richtte aan de Nederlandse instanties. Dit verzoek werd op 28 juni 2019 geweigerd omdat verzoeker geen Nederlandse verblijfsvergunning heeft. Aangezien Nederland uitdrukkelijk heeft aangegeven dat verzoeker niet naar Nederland kan terugkeren, kunnen de door verzoeker aangevoerde elementen, die zonder uitzondering betrekking hebben op Nederland, geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Uit een brief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van 28 juni 2019 blijkt: *“I do not accept your request for the transfer of the above mentioned person, sent to me on 18 June 2019. According to my information the Netherlands is not responsible for this person, within the framework of the Readmission Agreement between the Benelux and Belgium. The person concerned was in possession of a Dutch regular provisional residence permit valid till 1 October 2015. However, on 18 November 2018 the residence permit has been withdraw with retrospective effect from 17 February 2012. Since the subject has no Dutch residence permit, I see no other possibility than to reject your request for transfer.”*

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC